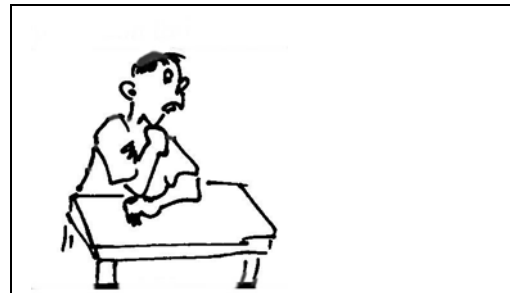
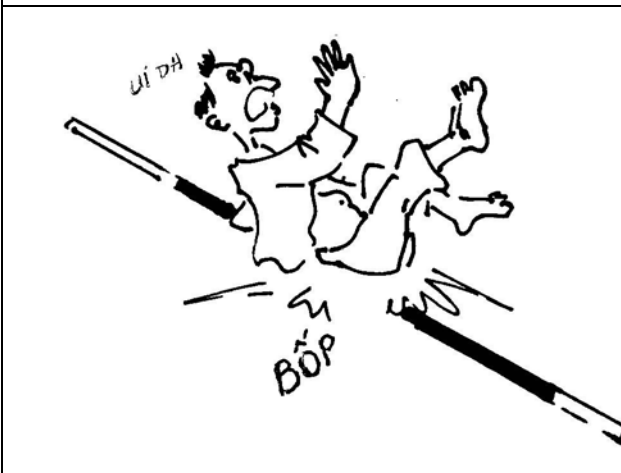

Ba Khi rất thích làm trò khi, cũng như cái tâm viên của nó vậy. Từ nhỏ, nó mơ có một ngày học được thần thông, Đẳng Vân, Độn Thổ như Tề Thiên.

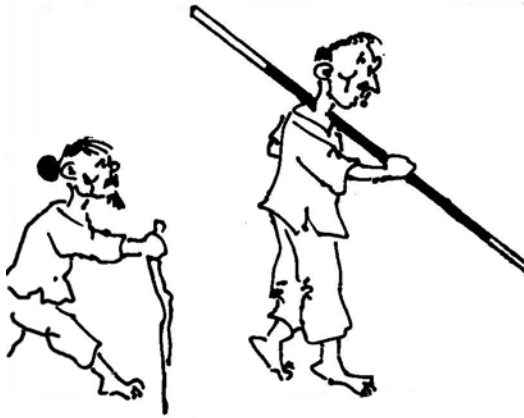
Chắc nó cũng không biết tập bay thì có lợi gì? Nhưng Ba Khi vẫn thích được bay như chim. Nhìn tướng bay tưởng tượng thật “oai hùng” của hắn cũng đủ biết được ý chí cương quyết của chàng ta mạnh đến cỡ nào rồi.

Hắn luyện tập đêm ngày, và đợt bay thử đầu tiên của hắn cũng khá thành công, Ba Khi bay cao được ... 1 thước.

Sau nhiều lần “thành công” như vậy, Ba Khi suy nghĩ thay vì hắn tập một phương pháp, thì bây giờ tập nhiều phương pháp cùng một lúc cho chắc ăn, cho mau, cho ... kịp giờ, hoặc lỡ hỏng cái này thì còn cái khác. Thế là Ba Khi quyết tâm học thêm phép Độn Thổ.

Ròng rã hàng chục năm tu... ủa quên, tập luyện. Cuối cùng, cụ Ba Khi đã thành công. (Có chí thì nên mà !). Cụ tuyên bố cùng mọi người tụ tập ở đầu làng để xem cụ biểu diễn thân lực.

Khi triển khai thân lực, thì không may cho cụ, vì có lẽ tập nhiều thứ lung tung nên áo của cụ thì “đăng vân” lên trời, còn quần thì “độn thổ” tuồn tuột xuống đất. Chỉ còn có củ đứng trợ trợ giữa trời đất bao la.... Rất may, là trong cái rủi cũng có cái hên, khán giả lúc ấy không có ai dưới 18 tuổi cả. Nếu không, chắc cụ phải “nhập thất” trong nhà đá rồi.

Con người ta ở đời cũng vậy, chụp giật thì khi tu cũng “tu” theo cách chụp giật. Tập pháp này rồi, còn ôm đồm, tham lam tập thêm những pháp khác tứ tung. Rồi tự an ủi cho mình “thời gian gần trễ rồi, không làm gấp thì không kịp...” hay “tập nhiều cho chắc ăn”... kết quả rồi cũng giống như ông Ba Khi ở trên mà thôi.